

Runsas Toivo

Olin metsässä lenkillä, eräänä alkukesän iltapäivänä. Lintujen laulu tuntui muodostavan huoneen ympärilleni, hengähdyspaikan tai oikeastaan tilan, jossa erilaiset äänialat piirsivät seiniä, kattoja, lattiaa. Pysähtelin ihmettelemään ja kuuntelemaan. Eräessä kohdassa polkuni varrella palokärki oli metsälammikossa sukimassa sulkiaan. Pysähdyin jälleen, kiitollisena.

Me ihmiset ihailimme usein toisia ihmisiä, jonkun taitoja tai tekemisiä, luovuutta tai luovuuden kautta saavutettuja tuloksia. Kuitenkin Jumala on se, joka loi luonnon kaikkine ulottuvuuksineen. Hänen on luovuuden alkulähde, ihan ensimmäiseksi. Hän loi toki meidätkin taitoineen, mutta tällaiset suomalaisen kesän alkuviikot johdattelevat suorastaan syleilemään niitä ihmeellisiä ulottuvuuksia, joita Hänen persoonallinen luonteensa on luontoon ympärillämme kätkenyt. Kiitän Häntä noista linnuista ja alkukesän ihmeestä.

”Koko luomakunta odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä. Kaiken luodun on täytynyt taipua katoavaisuuden alaisuuteen, ei omasta tahdostaan, vaan hänen, joka sen on alistanut. Luomakunnalla on kuitenkin toivo, että myös se pääsee kerran pois katoavaisuuden orjuudesta, Jumalan lasten vapauteen ja kirkkauteen.” Kirje roomalaisille 8: 19–21

Ilmastonmuutos, uutiset kriiseistä, sodista, kehitysmaiden kärsimys, ihmisten sorto ja riisto, luontoa tuhoavat voimat, väkivalta, terrorismi, kärsimys. Kaikki tämä ja vieläkin pidempi lista, leviävät silmiemme eteen viimeistään silloin, kun avaamme päivän lehden tai jonkun sosiaalisen median alustan. Ne saavat tuntemaan epätoivoa, surua, syyllisyyttä, turhautumista, ahdistusta, hätää ja

paljon muutakin. Niiden tunteiden sivuuttamiseksi käymme ylikierroksilla, jolloin voi olla vaikeaa pysähtyä ja ottaa vastaan se hyvä, mitä jossain hetkessä meille tarjotaan, olkoonpa se lintujen laulua tai lähimmäisen ystävällinen kohtaaminen. Kuitenkin Raamattu julistaa toivoa läpi kaikkien aikojen ja läpi kaikkien tilanteiden ja tunteiden. Toivoa koko luomakunnalle, toivoa kansoille, toivoa ihmisille, sinulle ja minulle. Tässä muutama:

”Toivo ei saata häpeään” Kirje roomalaisille 5:5

”Niin kauan kuin ihminen elää, on hänellä toivoa” Saarnaajan kirja 9:4

”Toivokaa ja iloitkaa, ahdingossa olkaa kestäviä, rukoilkaa hellittämättä.” Kirje roomalaisille 12:12

”Niin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus.” 1.Korinttolaisille 13:13

Elämmepä siis alkukesän ihmeessä, tai syvemmissä murheessa ajatuksinemme tai elämäntilanteemme vuoksi, voimme muistuttaa sydäntämme siitä toivosta, johon olemme kutsuttuja, Jeesuksen omina ja Taivaan Isän lapsina. On olemassa toivoa, jonka varaan voi rakentaa koko elämän, eikä sen varassa joudu hukkaan, tapahtuupa maailmassa tai elämässämme mitä tahansa. Siksi Paavalin sanoja edelleen siteeraten, toivotan sinulle hyvää ja toivorikasta kesää:

” Toivon Jumala täyttäköön ilolla ja rauhalla teidät, jotka usotte, niin että teillä Pyhän Hengen voimasta olisi runsas toivo.” Kirje roomalaisille 15:13

Terveisin Hannakaisa Hautamäki, sosionomiharjoittelija Messukylän seurakunnan diakontyöstä

Hartausharjoitus kesälle

Etsi Raamatun psalmeista jokin itsellesi tärkeä jae. Kirjoita jae kehyksiin. Ota sen jälkeen kehykset mukaasi ulos ja hakeudu johonkin rauhalliseen paikkaan, luonnon äärelle. Voit istua, kävellä tai seistä, kun olet löytänyt mieleisesi paikan. Lue sitten jaetta ääneen tai toistele hiljaa mielessäsi, kunnes muistat sen ulkoa. Ajatukset saattavat välillä harhailla muihin asioihin, mutta palauta mielesi takaisin jakeeseen ja siihen liittyviin teemoihin, jos huomaat keskittymisen herpaantuvan. Jakeen pysyessä mielessäsi, katsele ympärillesi. Onko lähelläsi jotain, joka kiinnittää huomiosi erityisesti juuri nyt? Tarkastele sitä vielä hetki. Anna koko harjoitukselle aikaa vähintään 15 minuuttia. Sitten voit lopettaa.

LAPSUUTENI AIKUISILLE

Arja Hilliaho tuli kysäisseeksi minulta, voisinko kirjoittaa teille senioripäiväkävijöille pienen kirjeen; vaikkapa jotain kuulumisia. Mieleeni nousivat kuitenkin ne päivät, jotka ovat jo jääneet taa.

Nykyään te käytte tosiaan seniorikerhossa, mutta vuosia sitten kaikki oli toisin. Minun lapsuuteni aikaan olitte nuoria aikuisia, monet teistä pienten lasten vanhempia. Lapsuuteni aikuiset; teitä tapasi kaupoissa, kaupungin kadulla tai maaseudun kylätiellä, toimitte erilaisissa järjestöissä, lauloitte kuorossa, työskentelitte pankeissa, keittiöillä, sähkömiehinä, kotiäiteinä, metallimiehinä, maatiloilla, autonkuljettajina ja ties missä muualla.

Teisko, jossa itse kasvoin, oli kovin erilainen 60-70-luvun taitteessa, jos tähän päivään vertaa. Kauppoja oli ”omilla kylillä”. Myymäläautoja taisi kulkea kahdenkin eri kauppaliikkeen nimissä. Neuvolat hoitivat lapsia ja äitejä. Lääkäri ja apteekki toimivat Kirkkotien varrella. Terälahdessa oli pieni huoltoasema, joka kulki kansan suussa Euroopan suurimpana, ja Kämnniemessä menovettä autoihin myi Visakoivu. Bensaa sai ostettua myös tavallisten ruokakauppojen maanpäällisistä säiliöistä. Polttoainetta ei yleensäkään tarvinnut hakea kovin kaukaa.

Myös Tampereen kaupunki on kadottanut osan rakennuksistaan ja liikeyrityksistään, ja uutta on tehty tilalle. Keskustorin laitamilla oli pitkä puurakenteinen liikekiinteistö, joka taisi poistua 80-luvun taitteessa. Linja-autoasemalle mentäessä Hatanpään valtatiellä oikealla puolella koskinäkymän peitti vankka punatiilinen teollisuusrakennus. Tempon tavaratalosta sai hankittua lähes kaikkea normaalielämään tarvittavaa tavaraa. Kerran äitini kanssa

ostin kolme kerää hehkuvan punaista neulelankaa. Sitten tuli kiire Teiskon suuntaan lähtevälle linja-autolle. Juoksimme kohti linja-autoasemaa, ja jossakin vaiheessa oli yksi keristä pompannut kassista pois ja todennäköisesti pudonnut jalkakäytävälle asfaltin harmautta kaunistamaan. Mitä lienee mahtanut ajatella se, joka on kerän jäljiltämme löytänyt. Punaisia lankakeriä on todennäköisesti ollut aika harvoin kadulla.

Työviikot olivat kuusipäiväisiä, kuten myös kouluviikot. Lauantai oli ihana päivä, silloin kotona yleensä leijui pullan tuoksu. Usein pullaan ängettiin rusinoita, jotka eivät kaikkien mielestä lainkaan olisi kuuluneet asiaan. Rusinoitten poistaminen aiheutti paheksuntaa pullien leipojan taholta.

Ruoka-aikaan lautaselle hyvin usein kauhottiin jauhelihasoppaa, savuluusoppaa, tai hernesoppaa. Normaaliin ruokavalioon kuuluivat myös keitetyt perunat ja ruskea kastike. Kastikkeessa sitten sattumat vaihtelivat jauhelihasta makkaraan ja joskus maksapaloihin. Varsinainen herkkuruoka oli makaronilaatikko, jota lapsen mielestä sai aivan liian harvoin.

Täältä Teiskosta ei piipahdeltu kaupungissa mitenkään mielihohteesta. Ennen matkaa piti sauna, tai ainakin muuten pesaista itseään. Tavallisilla kotivaatteilla ei ollut mitään syytä lähteä liikenteeseen, vaan pukeuduttiin ”kaupunkivaatteisiin”. Isäni tosin epäili vahvasti, etteivät kaupunkilaisetkaan käyttäneet mitään parempia asuja arjen asioita hoitaessaan, saati kulkiessaan onnikalla työmatkojaan. Teiskosta kaupunkimatka taittui yleensä joko Tiuran, Kovasen tai Lastusen onnikalla. Kukaan neropatti ei ollut vielä keksinyt, että kansalaisten pitää täyttää lompakkonsa muovisilla maksuvälineillä, joten matka maksettiin markoilla, joita

pankeista sai nostaa, koska pankit olivat silloin vielä asiakkaita varten ja pankkeja myös pidettiin auki jokaisena arkipäivänä. Kaupungin busseissa matkan sai maksettua kortillakin; tosin kortti oli pahvia ja lykättiin koneeseen, joka raksautti korttiin jälkensä.

Jotensakin kirkkaana on jäänyt mieleeni, miten odotin Tiuran autoa vaarini Kustaan kanssa; itse olin menossa kouluun Kämenniemeen ja vaari ruskean nahkasalkkunsu kanssa oli matkalla Tampereelle. Vaari osasi jonkinlaista kankeaa venäjää, jota mielellään entisenä aatteen miehenä käytteli. Hän könysi edelläni onnikkaan ja römeällä äänellään tervehti kuljettajaa: RAASTITSE. Siinä vaiheessa olin tyytyväinen, ettei autossa ollut kuin muutama matkustaja kuulemassa.

Maapallo on erilaisista muutoksista huolimatta edelleen pysynyt radallaan, vaikka ajan hammas on nakertanut pankkikonttorit pois maisemasta, perunat ja soosi vaihtuneet pastaan ja pizzaan, Tiuran autot romutettu aikoja sitten, kaupungin bussissa lukee ihan tampereeksi "Nysse" ja talitiaisat ovat alkaneet säästösyistä laulaa ti-ti-tyyn sijaan vain ti-tyy.

Ihana kesä alkaa (vaikkakin kavereina ovat hyttyset ja paarmat). Lämpöistä suvea ja kauniita päiviä teille kaikille!

Terveisin Eila Pajula, Messukylän seurakunnan vahtimestari

Kesän aikana saat parhaiten yhteyttä soittamalla diakonian neuvontanumeroon 040 8048 625 ma – to klo 9-12.

Taivaan Isän siunaamaa kesää!

HISTORIAN HAVINAA – TEISKOLAISTA TARINAA

Aunessilta on 1899 valmistunut graniittinen holvisilta Kämenniemessä, joka on rakennettu pohjoismaiden ehkä pisimmän sisämaavuonon, Paarlahden yli.

Kuhmon evakko Veikko Leinosen tarinaa

Seurakunnan Pappapiiri oli koolla kolmen viikon kuluttua Venäjän hyökättyä Ukrainaan. Juteltiin asiasta. Tuli esille evakokotut. Kuhmosta lähtöisin ollut Veikko kertoi evakko-asioistaan. Teki mieli tutustua Veikon tarinaan ja kertoa teillekin. Huhtikuun lopulla juttelimmekin.

Wikipediassa kerrotaan talvisodastamme, että Neuvostoliitto hyökkäsi yllättäen kuudesta kohdasta raja-alueellamme. Eräs hyökkäysalue oli Kuhmon kohdalla.

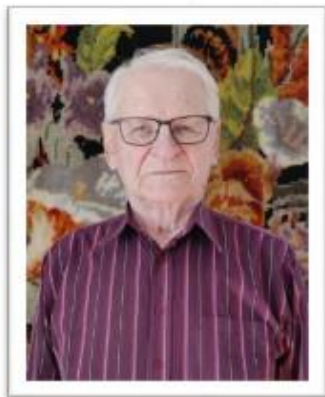
Veikko asui maatilalla yhdeksänlapsisessa perheessä. Elettiin omavaraistaloudessa. Perhe oli yritteliäs. Vasikoista ja lampaista sekä lähijoen kaloista saatiin lihaa. Marjastettiin, viljeltiin, hoidettiin tilaa eläimien.

Leinosen perhe – äiti, sydänsairas isä, mummu ja kahdeksan lasta – joutui lähtemään evakkoon. Ensiksi hevosen vetämässä lannanajoon laidoilla varustellussa reessä olkien päällä Vihtamon asemalle, sitten kolkuteltiin härkävauvussa Oulun kautta Nivalaan. Asuinpaikaksi tuli Niskalan talo.

Veikko alarivissä vasemmalla.

Vanhin pojista, 15-vuotias, lähti neljän lehmän ja hevosen kera Sotkmoon. Menokohteen navettaan eläimet mahtuivat. Maidot poika rahtasi meijeriin yöllä, kun pommikoneiden uhatessa ei päivällä uskaltanut viedä. Talvisodan jälkeen 1940 perhe palasi kotiin.

Nivalan tuomisina oli perheen kuopus, kuudes tytär, joten lapsiluvuksi tuli täysi kymmenen. Koti oli säilynyt kunnossa, vaikka paljon taloja Kuhmossa oli tuhottu. Seuraavana vuonna isä menehtyi sydänkohtaukseen kauppareissulla. Perheen hajoamista uumoiltiin taloudellisten kysymysten takia. Silloin virisi perheessä vaikeudet seljättävä me-henki. Kynnelle kykenevät menivät ansiotyöhön. Kuten aiemminkin, maatila tuotti elintarvikkeita.

Kalastettiin, marjoja poimittiin, oltiin jopa poissa koulusta puolukoita poimimassa. Marjoilla saatiin ruisjauhoja. Joessa pulikoitiin. Kesällä lapset vilisivät avojaloin. Entäpä talvella? Miten saataisiin kenkiä kasvaviin jalkoihin? Vanhin lapsista oli hankkinut tietoa nahkan parkitsemisesta. Tieto jalostui käytännöksi. Veli teki "lötköjä". Samaa nahkapalaa oli koko kenkä. Nahka käännettiin pohjaksi, sivuiksi ja päälliseksi. Päällinen ommeltiin jalanreikään asti.

Perheen äiti oli rukouksen ihminen. Hän kiitti iltaisin kuluneesta päivästä sekä rukoili, kuinka selvitäisiin seuraavasta päivästä. Äidille oli täyttymys viimeisinä aikoinaan nähdä kymmenen lastansa perheellisinä omissa asunnoissaan. Kullakin perheellä oli oma lapsi. Läpi ahtaitten aikojen oli äiti ja pesue selvinnyt.

Veikko maailmalle

Veikko 16-vuotiaasta asti työskenteli lautapoikana, kuorma-auton apumiehenä, rakennuksella. 18-vuotiaana hän pääsi Nokelan pajalle sepän sälikiksi opettelemaan hitsausta, joka erityisesti kiinnosti. Hitsauskursseilla hän kävi Helsingissä ja tuli ammattihitsariksi. Armeijan jälkeen hän oli työssä Kaipiolla Kalkussa. 1959 Veikko tapasi tansseissa tamperelaisen neitosen. Mentiin kihloihin ja avioon seuraavana vuonna. Perheen tyttäret syntyivät 1962 ja 1967. Veikkoa opiskelu kiinnosti ja hän osallistui Tekun valmennuskursseille. 1963 hän aloitti teknikko-opinnot Tampereen teknillisessä oppilaitoksessa ja valmistui 1966.

Nuoren teknikon työura aukeni Joensuun keskusammattikoulussa hitsaus-työn opettajana. Väliaikaisen työnopettajan tehtävään vaadittiin opetus- ja työnäyte. Kolmivuotisen Joensuun pestin aikana Veikko osallistui opettajakoulutukseen Hämeenlinnan opettajaopistossa. Joensuun jälkeen muutettiin Tampereelle. Tampellan konepajakoulussa meni viisi vuotta. Kun Tampereen ammattioppilaitoksen virkaan Veikko valittiin, siellä vierähtikin 24 vuotta. Moni opiskelija oppi Veikolta hitsaustietoa ja -taitoa.

Eläkeaika alkoi 1997.

Harrastetaan

Tampere-Ikaalinen-väliä Leinosen perhe on paljon reissannut. 50 vuotta sitten kesämökki-idea syntyi, ja rakennettu mökki on ollut mieluinen. "Siellä on käyty!", Veikko toteaa. Kalastusta ja touhuilua on riittänyt. Nytemmin omistus on siirtynyt nuoremmalle väelle, mutta talkootöihin osallistutaan. Isukilla on Tampereella Ikaalisiin siirtoa odottamassa uuden laiturin käyntisilta. Toinen perheen käyntikohde on Lappi ja Levin lomaosake. Kolme

viikkoa vuodessa käydään, ihailaan ruskaa, hiihdetään, ollaan Lapin lumoissa.

Laulunlahjalla varustetulle Veikolle kuorolauluvuotia Tekniikan laulajissa tuli yli 40. Nyt kahdeksanjäseninen Lossi-miesryhmä johtaja **Aila Piiparisen** johtamana laulelmallisella lossillaan ylittää vesiä ja ilahduttaa kuulijoitaan.

Työkautena olleet hitsausjutut vaihtuivat vuonna 2000 puutöihin. Ensimmäisenä valmistui kaappi- eli könninkello. Jututtajalle Veikko toi tekemänsä pihlajapuisen voiveitsen. Veitseen ikuistettu teksti "Hyvää voivuotta 2022" tuo jatkossa Veikon mieleeni.

62 vuotta Anitan ja Veikon kihlautumisesta. Veikon tekemä kaappikello raksuttaa ja pikkutuoli odottaa seitsemättä lapsenlapsenlasta

Pappapiirissä Veikko on käynyt kymmenen vuotta. Mieluisina Veikko muistaa kunkin osallistujan suosikkivirsien esittelyt ja veisaamiset sekä pappojen vuorollaan kertomat elämäntarinat. Pappapiiriläiset joului- ja kevätkeski-illoissa laulavat hanuristi **Martti Yli-Pukan** säestäessä.

Menevän 86-vuotiaan pappa-Veikon kalenterissa on paljon varauksia erityyppisille harrastuksille. Asiat hoituvat jämpästi. Mietiskelin, että opettajana Veikko on varmaan ollut isällinen ja turvallinen henkilö, joka auliisti tavallisen ihmisen tasolta on opastanut nuoria tiedon ja taidon maailmoihin.

"Ihanaa, että saamme vanheta yhdessä!" kuvaa **Anita**-puoliso Leinosten 62-vuotista avioliittoa. Yhteiset harrastukset ovat voimavarana. Lapsenlapsia heillä on viisi ja lapsenlapsenlapsia jo useita. Jälkipolvi on rikkaus!

Juhani "Jussi" Kärkkäinen

Jussin jutut

Mutteri

Vuoden 2014 alusta seurakuntaa kohtasi suuret muutoksen tuulet. Niiden tuiverrukseen tuli hanke uudesta kokoontumistilasta Messukylän kirkon viereen. Hankkeen seuraamuksena monipuolisessa käytössä ollut Kaukajärven seurakuntatalo tuli korvata pienryhmätalolla ja Messukylän seurakuntatalo kävisi tarpeettomaksi. Niin myös talkootöinä aherretty **Mutteri**-rakennus. Kunnostamistyötä oli tehty yli 2000 tuntia ja saatu upeaan kuntoon pieniä tilaisuuksia varten. Enää puuttui kaapistoa, tarjoilupöytä, jääkaappi-pakastin ja astianpesukone. Silloin rahoitus loppui ja suunniteltu käyttö pieniä juhlia varten estyi. Kuusi vuotta tähän mennessä olisi tila ilahduttanut. Mutterin remontissa keskeinen kunnostaja oli **Erkki Vartinen** (helmikuun seniorikirje). Kuvassa takana sivuttain.

Siunaa ja varjele meitä,
Korkein, kädelläs.
Kaitse ain kansamme teitä
vyöttäen voimalla meitä
heikkoja edessäs.
Sulta on kaikki suuruus,
henki sun hengestäs.

